

цитѣ на стадата пѣха, като църковенъ хоръ. Дружината не спираше ни минута. Вързаха люлки по букитѣ; ходѣха за ягоди, ловѣха раци по бързеитѣ, пускаха фърчила, лудуваха и веселѣха цѣлото селище. Сега вече никой не имѣ се смѣеше, всички ги бѣха обикнали.

Тѣ бѣха заякнали, загорѣли и наедрѣли, като налѣти праскови. Гуджо заглади рошавата си козина, Марко понадебелѣ и дори откъснатото му ухо сякашъ почна да расте.

Единъ день, следъ като бѣ ходилъ въ града, Савата се върна намръщенъ. Вечеръта на софрата не яде. Мълча, мълча и най-сетне се обади:

— Слушайте, момчета! Имамъ да ви кажа нѣщо. Нали знаете Гоча — на бай Теня налбантина, дето зимасъ умрѣ жена му, момчето?...

— Гочо пумпала!... Ама че не го знаемъ!... Може ли! — отвърна дружината.

— Той сжщия. Боленъ е. Баща му се е замаялъ. Плаче човѣкътъ. Нѣма кой да гледа момчето. Майка нѣма, пѣкъ и бай Теню сиромахъ... На, туй искахъ да ви кажа...

Дружината се смълча, натжжена.